Ч. 26 Пятниця 4 (16) лютого 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Перед радою державною. — Польска дискусия в німецкім парляменті. — Полуднево-африканьска війна).

Вчерашний комунікат о ході угодових переговорів звучить вправді досить успішно, хоч надії на ческо-німецку згоду дуже малі. Між Чехами проявляють ся все радикальнійші погляди, а они стають на перепоні до угоди. Коло польске переведе д. 26 с. м. політичну дискусию, порішить, яке буде его становище супротив кабінету др. Кербера і вибере свою парляментарну комісию. Нема сумніву, що Коло не підіпре ческої обструкциї, лиш полишить ся з вижидаючим становищи. — Молодочехи радили вчера з февдальною шляхтою над проєктом закона о уживаню обох краєвих язиків при автономічних урядах і ухвалили остаточно порішене деяких спірних справ делеґатам обох сторонництв на конференциях.

В німецкім парляменті відбула ся велика т. зв. польска дискусия, викликана інтерпеляциєю п. Чарлїньского в справі толкованя §. 187 судового закона в спосіб шкідливий для виміру справедливости і для інтересів великого числа німецких підданих. П. Чарлїньский каже, що в §. 187 суть неясности, котрих наслїдком бувають брутальні судові кари. Бесїдник вичисляє богато фактів, в котрих Поляків несправедливо покарано, бо згідно з правдою заявили, що не уміють по німецки. — Державний секретар твердить, що державному канцлерови доси цілком незвістно, аби §. 187 толковано в такий спосіб, аби то шкодило інтересам населеня. Личности, котрі думають, що їх покарано несправедливо, мають дорогу до найвисшої інстанциї. До канцлера не належить рішати, о скілько судиї фальшиво толкують згаданий параґраф. Міністер судівництва заявляє, що властивим місцем до обговореня сеї справи, був би пруский сойм. Міністер просив інтерпелянта, аби подав ему специяльні дати, але їх не діждав ся. Нинїшна дискусия по думці міністра має характер більше агітацийний, як річевий. Пруский заряд судівництва старає ся, аби судиї поступали справедливо супротив осіб, котрим здає ся, що суть кривджені. Впрочім таким особам стоїть дорога відклику до висшого суду краєвого, але они рідко коли користають з сего права. П. Басерман боронить німецких судиїв перед закидом сторонничости. Було би ліпше, коли би заряд німецкого судівництва був повідомлений о тих зажаленях перед нинїшнею дискусиєю, тогди міг би був відповісти на контретні закиди. Сторонництво бесїдника (национально-лїберальне) не бачить потреби зміни §. 187.

Між тим, як побита армія Буллера уступає чим раз дальше від Ледісміт, громадить льорд Робертс свої войска на полуднево-всхідній границї Оранії, і від 18 с. м. буде мати під своєю командою поважні сили. Вислане ґен. Макдональда о 24 кільометрів на захід до Кодесіерґа вказує на то, що ґен. Робертс намірає загрозити Бурам від тої сторони, освободити Кімберлей і рушити від заходу на столицю Оранії Блемфонтен. Тимчасом і Бури не дармують та збирають чим раз більші войска довкола Кімберлей, а телеґрами доносять, що бомбардоване міста тепер дуже живе, та що робить великі шкоди Анґлїйцям. З тих телеґрам видко також, що армія ґен. Робертса потерпіла сими днями досить поважну неудачу. І так доносять під д. 12 с. м. з Рендсбурґа: Наші воєнні сили мусїли нині уступити з Зінґерсфонтен до Рендсбурґа, бо наше всхідне крило було дуже загрожене. — Бюро Райтера одержало під днем 13 с. м. таку телеґраму з Рендсбурґа: Уступлене анґлїйских войск з усїх боєвих становищ, разом з Колєскопом, було конечне, бо показало ся, що Бури займили в великій силї становища коло місцевости Бастардик, і загрозили Анґлїйцям з боку.— Daily Mail пише, що то уступлене Анґлїйців мало о много більше значенє, як спершу здогадувано ся. Анґлїйці уступили по завзятій борбі, в котрій обі сторони мали великі страти. Взагалї сумнївають ся, чи Анґлїйці зможуть удержати ся і в Рендсбурзї. — Бюро Райтера доносить, що австральский кореспондент, котрий був в таборі Бурів, доносить, що Бури, як самі кажуть, мають 120.000 людий, що стоять в обороні вітчини і будуть вести війну до необмеженого речинця. — З Брукселї доносять о поголосках, немов би Буллер вирік ся вже походу на Ледісміт, а натомість з цїлою армією ударить на полуднево-всхідну границю Оранії, аби звідси вбити ся клином між войска Бурів і подати руку ґен. Робертсови. Однако — як доносять з Брукселї — Бури того не боять ся і їх становище лїпше,

---

2)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Тепер бо і Перзови вернула его природна сьмілива́сть. Двома скоками дігнав він дївчину. Так борзо як лиш можна собі погадати, вхопив єї за руку, і мимо того, що она сїпала ся, держав єї кріпко.

— Пусти мене! — просила ся Сафо, трохи направду, трохи усьміхаючись, і чорними своїми очима глянула на молодця.

— Не пущу! — відповів той. — Я урвав собі тебе з режевого корча і буду держати аж мені даш замість себе онту твою посестру на память, що у тебе на грудех, щоби я єї завіз з собою до моєї далекої вітчини.

— Але я тебе прошу, пусти — повторила Сафо. — Доки мені не пустиш руку, доти і словечком не відозву ся до тебе.

— Але не втечеш знову, коли тебе пущу?

— Певно, що нї!

— Ну, то я тебе пущу; але тепер мусиш мені дати твою рожу!

— Онтам на корчи суть далеко красші. Урви собі яку; нащо тобі як раз отсеї?

— Щоби я собі сховав єї на память від найкрасшої дївиці, яку я коли бачив.

— Ну, то аж тепер не дам тобі рожі; — бо хто менї каже, що я красна, той не прихильний для мене; — але хто мені скаже, що я добра, той щирий для мене!

— Хто тебе того научив?

— Моя бабуня Родопіс.

— Ну, то добре, то я тобі кажу, що ти найлїпша дївчина на цілім сьвітї.

— Як же ти можеш так говорити, коли ти преці мене зовсїм не знаєш! О, я иноді досить недобра і не слухняна! Як би я була добра, то я би тепер, замість тут балакати з тобою, пішла назад до нашого дому, бо так яло ся. Бабуня мені остро заказала ходити по городі, коли суть чужі люди, а мені й байдуже про тих многих мужчин, що все щось такого говорять, чого я не розумію.

— То ти би й хотїла, щоби я собі назад пішов?

— Ах нї, тебе я зовсїм добре розумію, хоч ти далеко не так красно умієш говорити, як ось приміром Ібік або той бідний Фанес, що вчера, як то я лише що перед хвилею чула від Мелїтти, мусів так пужденно втїкати.

— А ти его любила?

— Чи любила? — А вжеж, — я его дуже любила. Коли була ще мала, то він бувало завсїгди привозив мені цилки, ляльки та круглї [1]) з Саїса або Мемфіса; коли же я вже стала старша, то він взяв ся учити мене всїляких красних нових сьпіванок, а на пращанє привіз мені маленького сицилїйского песика [2]), котрого я хочу назвати Арґос [3]), бо він такий біленький і так борзо бігає; а сими днями дістанемо ще инший дарунок від доброго Фанеса; бо.... От видиш, яка я! Я була би вже й виговорила ся з великою тайною. Бабуня заказала мені остро розповідати о тім кому небудь, яких то любих маленьких гостий ми сподїваємо ся; але мені якось так здає ся, як би ми вже давно були знакомі з собою, а у тебе такі добрі очи, що я би тобі охотно все сказала. Бо то видиш, я не маю крім бабунї і старої Мелїтти нїкогісенько на цілім сьвітї, кому би я могла з тим звірити ся, що мені робить втїху; — а я і сама не знаю, звідки то у мене бере ся, — але нераз і они обі, хоч і як мене люблять, не можуть того зрозуміти, як може се або то щось красного робити мені таку радість.

— То длятого, що они старі та вже давно перестали і самі веселити ся, що не розуміють вже радости молодого серця. А хибаж у тебе нема нїяких подруг, нїяких ровесниць, котрих би ти любила?

— Анї однїсенької. В Навкратіс єсть що правда богато дївчат крім мене; але бабуня каже, щоби я собі з ними не заходила, а що они до нас не приходять, то і мені годї до них іти.

---

[1]) Того рода египетскі забавки знаходять ся нинї в музеях.

[2]) Сицилїйскі песики були в старинї славні і здаєсь, що перші Сибарити зачали їх держати.

[3]) Так називав ся вірний пес Одиссея.

як коли небудь перед тим, а Жубер вже від шістьох тиждньів поробив всї потрібні приготовленя на случай нападу Анґлійців. Всюди на границях стоять сильні відділи Бурів, заосмотрені в артилєрию. Всї гірскі проходи укріплені.

Новинки.

Львів дня 15-го лютого 1900.

— Дирекция „Краєвого Союза кредитового“ просить всїх своїх вкладчиків, щоби присилаючи готівку на ощадности прислали все 50 сотиків на порто книжочки вкладкової.

— Фальшиві 5-ґульденові банкноти. Недавно тому появили ся були в многих місцях нашої половини держави, а особливо у Відни підроблені 5-ґульденові банкноти і годї було знати, кто їх пускає. Фальшівники що їх підроблювали, сидять тепер в арешті аж в Інсбруку. Один з них єсть якийсь Іван Друшке лїтоґраф, родом з Моравии лїт 32, а другий якийсь Малец родом з Чех лїт 42; оба були в послїдних часах заняті в лїтоґрафії Ляміе'го в Інсбруку. Все промавляє за тим, що банкноти робив Малец, але він випирає ся і каже, що лиш пускав ті фальшиві гроші та розповідає таку історию. Ще з весни 1898 р. прийшов був до него до лїтоґрафії якийсь мужчина, лїт може 27 і сказав що він приходить з Швайцариї з Цїриху. Малец сходив ся з ним опісля в реставрациї. Тут сказав єму той мужчина, що в Цїриху єсть тайна друкарня, в котрій роблять фальшиві банкноти. Коли опісля незнакомий з ним прощав ся, дав єму якусь пачку і сказав, що в ній знаходять ся средства до поборюваня посїдаючої кляси. Коли Малец отворив ту пачку знайшов в ній 60 штук банкнотів по 5 зр. Тоті гроші став він видавати аж в груднї 1898, а відтак видавав ще й через цїлий 1899 року. При тім помагали єму Друшке і Юрий Міхаліч з Хорватиї та Роттер з Моравии. Фактом єсть, що через цїлий 1899 р. виробльовано в Інсбруку фальшиві пятки. Але єсть певна річ, що й в инших місцях появляли ся фальшиві банкноти, головно же у Відни, а з того можна здогадувати ся, що фальшівники мали спільників і по инших містах. Міністерство фінансів каже, що аж до 13 с. м. стягнуло з ріжних міст 144 фальшованих пяток, а Малец признає ся, що пустив в курс лиш 60. Друшке каже, що він дістав був від Малеца 10 фальшивих банкнотів, але їх не видав, бо Міхаліч їх єму украв. Міхаліч признав ся до того, і єго разом з Роттером арештовано в хвили, коли хотїв ті гроші міняти.

— Загальний збір членів тов. „Руска Бурса ремісничa і промислова у Львові“ відбуде ся дня 5 марта 1900 в льокали тов. „Зоря“ (при ул. Краківскій ч. 17) о 6 год. вечером з слїдуючим порядком дневним: 1) Відкрите збору, 2) Справозданє з дїяльности товариства за рік 1899. 3) Справозданє касове і контрольної комісиї. 4) Вибір десяти членів ради і голови товариства. 5) Вибір трох членів до комісиї контрольної. 6) Внесеня і інтерпеляциї членів товариства.

— Зпід Львова пишуть до „Дїла“: Дня 11 с. м. помер в Вислобоках на удар мозковий властитель села п. Жиґмонт Вєслобоцкий. Покійний, безженний, був знаменитим господарем, а при тім щедрого серця. Потребуючий помочи знайшов завсїгди у него поратунок. В товаристві признавав ся до рускої народности, руске духовеньство поважав високо. Із знаменитої єго поступової господарки користали місцеві господарі, длятого нинї на недостаток не можуть нарікати. Був покійний і любимцем молодежи шкільної. „Вже нам ніхто хусток і книжок не купить! вже нас ніхто не повезе на комедию!“ голосять дїти. І дійстно, не було такого року, щоби дїти не дістали від 5—10 зр. на дарунки, а нераз висилав їх своїм коштом до Львова до цирків; послїдного року призначив на вислане дїтий до Львова 12 зр. і три підводи. Коли помер, двір просто обляглиселяни, сердечно жалуючи за покійним. Полишив майна на більше-менше 150 тисяч і значну готівку. Майно має унаслїдити родина Мальчевских.

— Лихва. Суд в Калуши веде від довшого часу слїдство против Берля Давида'а Прислопа, що використував селян лихвою в ориґінальний спосіб. Позичав селянинови по 10—15 зр. на теля, що допера зродило ся, під услівєм, що замість проценту дістане се теля, коли виросте на ялївку. Нуждою прибитий селянин користав з такої нагоди і передержував таке теля „за процент“ два-три роки. По упливі такого часу Берко забирав ялївку за процент і відбирав ще й позичений капітал. В той спосіб — як вже виказало ся — обдер лихвар девятнайцять селян.

— Осторожний самоубийник. Богато сьміху наробило в Ічни ориґінальне самоубийство, якого допустив ся на собі 21-лїтний Антін Бельоглявек. В домі, де той самоубийник мешкав з своєю матїрю, роздали ся вечером в суботу о 9 годинї чотири вистріли один по другім. О тім повідомлено зараз полїцию. За хвилю увійшов до хати полїцийний урядник і застав Бельоглявка як би неживого на земли коло перевереного стола. Урядник гадав, що має трупа перед собою і казав тїло забирати до трупарнї. Нараз Бельоглявек схопив ся і став ганьбити полїцию за то, що она всюди мусить зараз лїзти і чоловік через ню не може навіть спокійно застрілити ся. Показало ся опісля, що самоубийник був дуже осторожний і заким ще міряв до себе з револьвера взяв під сурдут грубу книжку. Три кулї застрягли в книжці і лиш четверта легко єго зранила. Дотепний самоубийник утїк; мабуть напудив ся полїциї, котру поганьбив.

— Бібула зрадила. Філїя московского, міжнародного торговельного банку в Королївцї в Прусиї вислала перед кількома днями грошевий лист з сумою 10 тисяч марок до банкового дому в Александрові. Сейчас по одержаню листу названий банковий дім повідомив банкову філїю, що вправдї лист грошевий надійшов, однак в нїм найдено місто гроший — бібулу. Заряджено слїдство, котре виказало, що крадежи допустив ся один росийский, почтовий урядник, що отворив лист, виймив грошї, а в заміну вложив бібулу. На бібулї находило ся случайно прозвище сего урядника, що в сей спосіб сам себе видав. Безпроволочно увязнено урядника і найдено при нїм цїлу квоту, так, що банк не потерпів ніякої страти.

— Лихвар з дїда і прадїда. З Тернополя доносять, що там арештувала жандармерия і віддала судови богатого жида Вайсброда, котрий з дїда, прадїда займав ся лихвою і т...

— Бідна дївчино, як би ти була в Перзиї, то я би тобі зараз востарав ся о якусь подругу. У мене єсть сестра, що називає ся Атосса, така молоденька і красна а така добра як ти.

— Ах, яка шкода, що она з тобою не приїхала! — Але тепер вже мусиш менї сказати, як тобі на імя.

— Я називаю ся Барт'я.

— Барт'я? Якесь дивне імя; Барт'я — Барт'я. А знаєш, що менї тото імя подобає ся? А як же називає ся добрий син Крезуса, що так великодушно уратував нашого Фанеса?

— Він називає ся Ґіґес. Дарий, Зопірос і він то мої найлїпші приятелї. Ми присягали один другому, що ніколи не розлучимо ся, та що один за другого готов буде віддати кров і житє[4]). Тому то я нинї досьвіта пігнав погайком сюди, щоби прийти мому Ґіґесови на поміч, скоро би єму єї було потреба.

— Але ти надармо їхав.

— Нї, на Мітру, що не надармо, бо я отсе тебе знайшов. Але тепер мусиш і ти менї сказати як ти називаєш ся?

— Мене кличуть Сафо.

— Красне імя. Чи ти яка своячка тої поетки, про котру Ґіґес сьпівав менї так красні пісні?

— А вжеж; десята муза або лесбійский лебедь, як то називають старшу Сафо, була сестрою мого дїда Хараксоса. — Твій приятель Ґіґес, видко, знає лїпше по грецки як ти?

— Він змалку побіч лїдийскої мови учив ся і еллиньскої та говорить обома однаково плавно. Та й по перски уміє дуже добре, а що ще більше значить, він присвоїв собі всї честноти Перзів!

— Якуж честноту уважаєте ви за найвисшу?

— Правдолюбивість єсть найперша зі всїх, друга у нас то хоробрість, а треге послушність. Тоті три, сполучені разом з почестию для богів, зробили нас Перзів великими.

— А я гадала, що ви не маєте ніяких богів.

— Нерозумна з тебе дитина! А щож було би без бога, хтож міг би жити без него, хто міг би обійти ся без висшої власти над собою? Правда, що ми тим небесним не ставимо домів і не робимо образів, бо для них і той широкий просгір, який ми можемо собі подумати в нашій голові, за малий. Бог, що мусить все чути і видїти, не дасть ся замкнути в мурах[5]).

— А деж ви молите ся і приносите жертви, коли не маєте ніяких сьвятинь?

На найбільшім із всїх жертвенників: в свобідній природї, наймилїйше на вершку гори[6]). Там ми найблизше до Мітри, великого сонця і до Аврамазди, чистого, животворячого сьвітла; там найпізнїйше стає темно і там найскорше робить ся ясно. Лиш сьвітло чисте і добре, а темнота чорна і зла. Так, дївча, на горах ми найблизше до бога; там він найрадше перебуває. Чи стояла ти коли на вершку гори вкритої лїсом у високих горах та чи серед торжественної тишини природи повіяло коли доокола тебе тихим леготом духа божого, від котрого аж сьвятий страх бере? Чи сидїла ти коли в зеленім лїсї, коло чистенького жерела під вільним небом і слухала голосу божого, який відзиває ся із всїх листочків та із всїх нод? Чи видїла ти коли, як поломінь нездержимо підноcит ся в гору до свого отця, д...

[4]) Ще й нинї заключають Перзи торжественно союз дружби, іменно же в день так званого торжества наслїдства. Два Перзи, що хотять заключити з собою дружбу на цїле житє, ідуть до молли (магометаньского духовника), сьвідчать ся псом, що хотять бути собі приятелями і просять, щоби він поблагословив їх союз званий bradeгhâ — братерство.

[5]) З Геродота і з инших жерел знаємо, що Перзи за часів Ахеменїдів не ставили сьвятинь своїм богам. Боги Аврамазда і Анґрамайн'юс, почaтки всего доброго і злого на сьвітї, уважали ся за невидимі єства, котрі з безчисленною своєю дружиною добрих і злих духів заповняють весь сьвіт. Вічний час сотворив огонь і воду. З того зробив ся Ормузд (Аврамазда), добрий дух. Той був ясний як сонце, чистий і любив лиш добре. Сотворивши за 12.000 лїт небо, рай і звізди, побачив він злого духа Арімана (Анґрамайн'юса), котрий був чорний, нечистий, погано вонючий і злий. Ормузд постановив знищити Арімана. Почала ся велика борба, в котрій злий дух, покорений, мусів через 3000 лїт лежати омлїлим зі страху. В тім часї сотворив Ормузд небо, воду, землю, добрі ростини, бика і першу пару людий в однім роцї. Тогдї схопив ся Аріман знову, а Ормузд єго знову покорив, але не убив, бо по смерти первотворива огонь, вода, воздух і земля, з котрих складає ся все, що жиє, сполучають ся з вічними первотворивами і то, що було розділене в день воскресеня, сполучає ся знову разом. Нїчо не щезає; все лиш сполучає ся з своїми первістними частями. Арімана можна було лиш тогдї убити, як би єго нечистота дала би ся була замінити в чистоту, єго темнота в сьвітло. — Так отже жиє зло, щоби зараз, скоро добрий дух сотворить щось доброго і чистого, сотворити щось злого і нечистого. Тота борба буде тревати аж до судного дня. Тогдї Аріман стане знов чистим і сьвятим, бо Діви або Деви (злі духи) заберуть з него з часом все зло і на судний день перестануть істнувати, а то длятого, що рівночасно з карою чоловіка по смерти мають бути знищені ті злі духи, що в нїм сидїли і були частию Арімана.

виключно межи селянами. Жандармерия сконфіскувала у него книгу звану селянами „Евенгалие“, котра переходила з батька на сина, а в котрій вірителї записували за порядком без перерви всї позички в язиці еврейскім. Жандармерия сконфіскувала також сто кількайцять векслїв селяньских а з тих богато пофальшованих і поправлюваних. Доси вислїдила жандармерия около 200 покривджених селян.

— **Самоубийства**. Дня 9 лютого повісив ся в Лядичині селянин Антін Сеняк, літ 46. Позаяк при оглядинах тїла настав сумнів що до самоубийства то розведено карно-судове слїдство. — В Бучачи знайдено зарібника Павла Касприка повішеного на стїні власної хати. З переведеного слїдства показало ся, що погибший критичного дня повісив ся в хвили, коли в хатї не було нїкого, мабуть в підпитім станї з обави судової кари і з браку средств до житя. Погибший був бездїтний і лишив жінку та хату вартости 460 зр.

— **Щира любов**. Одна з київских часописий описує вінчане вязня, якого засуджено на Сибір за розбишацтво, з дочкою одного міщанина в Ростові над Доном. Вінчаня довершено у вязничній церкві, а молода выступила в богатій одежи. Молодому дружбували два его товариші-поселенцї, а весїльним старостою був вязничний дозорець, що після звичаю благословив молоду пару образом. По вінчаню вернув молодий до своєї кватири, а молода поїхала до дому родичів. Они знали ся вже здавна, а увязнене его не перебило щирої любви; тепер обоє поїдуть на Сибір, він за кару, а она добровільно.

— **Нещаслива пригода**. Дня 7 лютого с. р. чистив господар Василь Федорів в Золотім Потоці, повіта бучацкого, свою власну керницю на 15 метрів глубоку. В тій роботі помагали ему також селяни Пилип Стипута, Михайло Стефанюк і Михайло Дідурак, котрі працювали на верху а Федорів в керници. По вичищеню керниці витягали Федорова на гору. В тій хвилї пукла зелїзна вісь при валї, а Федорів упав в керницю і забив ся на місци.

— **Чоловік, що сам себе забуває**. Недавно тому щез десь без слїду в Льондонї молодий студент Роберт Ґвін а подія ся викликала в кругах, що знали Ґвіна, немалу сензацию, бо він щез вже другий раз мабуть під тим вплином, що тратить хвилево память. Перед якимсь часом щез він був і через 16 днів не дав о собі знати, а що і довше не волочив ся сьвітами, то лиш случайно стало ся. В однїй каварни недалеко Льондону сидів якийсь молодий чоловік і читав спокійно ґазету; аж нараз крикнув урадований: Таже то я! То був Ґвін, котрий вичитав в ґаветї, що він десь щез і аж в сїй хвили стямив ся, що він той сам, котрого шукають. Тогди стратив був Ґвін память себе самого на улици, коли вертав до дому. Він зайшов до якоїсь гостинницї поза містом і там найняв собі помешкане не показуючи впрочім нїчого, з чого можна би здогадувати ся, що ему щось хибує. Аж вість в ґаветї вернула ему сьвідомість себе самого. Він вернув тогди назад і казав, що напружена наука та інфлюенция позбавили его хвилево памяти. Дня 18 січня щез Ґвін знову.

— **По американьски**. В американьскім місточку Ель-Тас мали недавно тратити якогось злочинця. Саме перед страченям довідали ся власти, що жінка і дїти того злочинця, впрочім зовсїм невинні знаходять ся в як найбільшій нуждї. Але що то в Америцї, то практичні янкеси знайшли зараз спосіб, як би помочи бідній вдовици і невинним сиротам. Шеріф казав зараз доокола місця трачения поуставляти трибуни і продавати місця на них по два і три доляри. Інтерес удав ся. Жадні незвичайного видовища люди з місточка і охрестности розхопили всї білєти і в той спосіб зібрано для вдовицї більше як 2000 долярів. Злочинець вже під шибеницею подякував ще щиро своїм судиям за їх великодушність.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зарегістрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше удїлів. При складаню першого удїлу належить вложити *вписове на резервовий фонд в квотї 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висотї і опроцентовує їх $4^1/_2$% та удїляє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Інші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім“ за 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“) Години урядові: від 11 перед полуднем до 1 по полуднї кождого дня окрім недїль і руских сьвят.
Дирекция.

совця, і як дим, що несе ся в гору аж до неба, заносить молитву до великого, ясніючого сотворителя? — Ти здивована слухаєш мене; а я тобі, дівча, кажу, що ти би разом зі мною припала на колїна і молила ся, як би я завів тебе до жертвенника на вершку високих гір [6])!

— О, коби я могла піти з тобою! О, коби я могла раз подивити ся з гори на всї долини, ріки, ліси та луки! Я гадаю, що менї би там на горі, де нїчо не може укрити ся перед моїми очима, здавало ся, що я сама якоюсь богинею, котра все видить. — Але, що то було? — То бабуня кличе; мушу іти!

— О, не іди ще!

— Послушність то і перска честнота!

— А моя рожа?

— Ось возьми собі.

— А ти на мене не забудеш?

— Та як би забути?

— Люба дівчино прости, що я попрошу тебе ще о другу ласку.

— Борзенько, борзенько, бо бабуня знову кличе!

— Возьми отсю диямантову зьвізду на спомин сеї хвилї!

— Менї не вільно!

— Прошу тебе, возьми єї! Мій тато дав менї єї в нагороду, коли я власною рукою убив першого медведя; она була менї доси наймилїйша; тепер повинна ти єї мати, бо тепер нема для мене нїчого милїйшого лиш ти.

Молодець здоймив ланцушок з зьвіздою з грудий і хотів повісити его дівчинї на шию; але Сафо не хотїла нїяк приймити того дорогоцїнного дарунку. Тогди Барт'я обняв єї, поцїлував в чоло, назвав єї своєю єдиною милою, вложив їй на силу здобу на шию і глянув глубоко в чорні очи дрожачої дитини.

Родопіс закликала третий раз. Сафо вирвала ся з рук королївского сина і хотїла втїкати; але обернула ся ще раз на благаючий голос молодця та відповіла на его питане: Коли можу тебе знов побачити? — тихим голосом: Завтра раненько коло того корчика рож!

— Того, що поміг менї тебе задержати.

Сафо побігла їд хатї. Родопіс приняла Барт'ю, розповіла ему про судьбу его приятеля, що знала а молодий Перз поїхав зараз назад до Саїс.

Коли старушка сего вечера, як звичайно, приступила до постелї своєї внучки, не застала єї вже, як бувало, спячу мов дитину; бо она рушала устами та зітхала глубоко нїби горестно, як би їй якийсь докучливий сон не давав спокою.

Барт'я вертаючи в Навкратіс домів, стрітив по дорозї своїх приятелїв, Дарія і Зопіроса, котрі, скоро добачили, що він нотайком виїхав, пустили ся зараз за ним. Они й не здогадували ся, що він замість борби і небезпечности, чого они ізза него побоювали ся, знайшов своє перше щастє любови.

На короткий час перед приїздом всїх трох приятелїв вернув був і Крезус до Саїс. Він пішов зараз до короля та розповів отверто і поправдї все, що стало ся послїдного вечера.

Амазіс розсердив ся був дуже на поступоване свого сина, увіряв свого приятеля, що Ґіґес буде сейчас випущений на волю і насьмівав ся та покепкував собі з неудалої мести Псамтіка.

Коли Крезус вийшов від него, вголосив ся у короля наслїдник престола.

(Дальше буде).

[6]) Ще й нинї стоять жертвенники Парзів на горах, а їм можна всюди молити ся, де есть близько огонь і вода. Та й Геродот каже, що Перзи приносили жертву богам на отвертім місци.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 14-ого лютого 1899.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	173·—	183·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	143·—	145·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	80·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	100·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·50	93·20
Банку гіпот. 5% преміов.	109·—	109·70
Банку гіпот. $4^1/_2$%	98·30	99·—
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	99·80	100·50
4% листи застав. Банку краєв. .	96·—	96·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	94·50	95·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	94·70	95.40
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94·20	94·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·80	97·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·30	101·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·—	96·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·10	95·80
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·10	91·80
IV. Льоси.		
Міста Кракова	55·—	57·—
Міста Станиславова	116·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·50	43·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	23·25	24·25
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	59·—	61·—
Базиліка (Курс віденьский)	13·50	14·40
Joszif (Курс віденьский)	7·—	8·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·45
Рубель паперовий	2·54	2·56
100 марок німецких	117·70	118·30
Доляр америк.	4·80	5·00

Телеграми.

Відень 15 лютого. Wiener Ztg. оголошує патент цїсарский, що скликує сойм долїшно-австрийский на день 20 лютого.

Відень 15 лютого. Цїсар іменував предсїдателя моравскої ради краєвої ґр. Кароля Жіротина намістником Морави.

Париж 15 лютого. З причини сильних снїжних метелиць і спиненої комунїкациї через канал нема нїяких вістий з поля війни.

Новий Йорк 15 лютого. Американьске правительство хоче купити від Данії три острови антильскі за 12 міліонів корон.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).